

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Ciclul Reîncarnarea

Dovezi ale reîncarnării în Evanghelii

Conferința din 11 Decembrie 1966

A

Lectura meditației zilei

Există oameni care au încercat să trimită anumite persoane în trecutul lor. Ei le hipnotizau și prin sugestie le trimit în timp, zece ani, cincisprezece ani, până în copilărie; acestea își pot aminti momente din viața lor de la vârsta de un an chiar... Și tot așa, mai departe și mai departe, înainte de naștere. Există asemenea cazuri, ce e drept mai rare, căci numai oameni foarte dezvoltăți o pot face și au făcut-o deja...

Deci, cineva poate fi “transportat” înainte de nașterea sa, dovedindu-se în acest fel existența unei reîncarnări. Și chiar se poate afla de ce o anumită persoană este acum paralizată, oarbă, cocoșată, de ce a intervenit un accident, de ce a apărut o anumită situație, de ce s-a încălcat legea karmică, legea dreptății așa cum este cunoscută în Orient... Da, căci poți fi obligat să suferi ca să repari ceea ce ai făcut. Astfel se pot verifica reîncarnările. De aceea aș dori astăzi să vă vorbesc despre reîncarnare, căci de mai multă vreme am văzut printre voi unii care sunt preocupați și îngrijorați de această problemă. Ei au fost învățați mereu că omul nu trăiește decât o singură dată și acum, auzind vorbindu-se despre reîncarnare, se tulbură și își pierde repede capul. Cum aceasta atinge și problema subconștientului, le-aș putea spune câteva cuvinte, nu vechilor mei prieteni, căci ei au auzit destule despre acest subiect, m-au auzit descifrând chiar Evangheliile pe această temă; dar, deși acest lucru este clar, este scris, creștinii nu vor să o vadă... Vreți să repet, din nou, pentru noii veniți, aceste lucruri, ceilalți nu se vor simți jigniți ? Poate ei vor spune că ascultă mereu aceleași lucruri, dar această problemă este extrem de tulburătoare și îi împiedică pe mulți oameni să avanseze, să se elibereze și să înțeleagă. Nimic nu este clar în mintea lor. Ei sunt uimiți că noi credem în așa ceva. Și eu sunt uimit, da, am acest drept... Numai că, uimirea mea este de un alt fel... Sunt uimit de naivitatea lor, de a crede într-

un Dumnezeu lipsit de bunătate și de dreptate, capricios și monstruos, crud. Da, eu sunt uimit cum acești oameni mai cred încă... Cum tot ceea ce vă spun este argumentat, sunt obligat să vă explic și veți vedea apoi că nu veți găsi un altul care să vă respecte mai mult, să respecte mai mult pe Domnul. Veți vedea unde îl pun eu pe Dumnezeu, căci voi adesea, îl considerați ca pe un prieten, primiți mesaje și sfaturi de la El, dar eu nu cred în toate acestea, nici chiar în cazul meu... Eu îl pun atât de sus încât nu mi-am imaginat niciodată că pot conversa cu El, că m-am plimbat cu El, că m-a sfătuit într-o anumită problemă... Pe deoparte, voi vă gândiți că eu vă trădez și astfel riscați să-L depreciați, să-L profanați. Nu, nu acesta este bunul Dumnezeu !... Da, dacă insistați atât, vă voi spune câteva cuvinte, și chiar dacă nu insistați, tot vă voi spune !... Poate vreți și o pauză pentru țigară !!!... Nu, aici nu vom fuma niciodată ! Da, și eu am explicații pentru faptul reîntoarcerii oamenilor pe pământ: ei vroiau să fumeze acolo sus, da, informați-vă direct de la sursă dacă nu mă credeți !...

Ne-am putea întinde mult cu această problemă, expunând de pildă, ce gândeau tibetanii, hindușii, egiptenii, ce munci și ce verificări au făcut ei în această direcție. Iisus însuși cunoștea aceasta, dovadă fiind întrebările ce le punea sau i se puneau... Veți spune că ați citit toate Evangheliile și n-ați găsit nicăieri scris cuvântul “reîncarnare”. Vă voi răspunde că nu este nimic uimitor aici, căci reîncarnarea nu a fost explicit menționată într-o vreme când toți credeau în ea. Cum să vorbească special despre ea, prevăzând o vreme ce va veni, când oamenii vor deveni atât de neștiutori și de limitați ? Ei au adus puține dovezi în scrierile lor, căci nu vroiau să dezvolte o tradiție în care toată lumea credea în acea vreme. Ah, nu sunt convingător ?... Bine, bine, vă voi convinge imediat...

Să studiem în Evangheliile anumite întrebări puse de Iisus sau de discipolii săi și răspunsurile primite. Iisus i-a întrebat pe discipoli: “Cine se spune că sunt ?” Ce înseamnă această întrebare ? Ați mai văzut voi oameni întrebându-se așa ? Ei știu cine sunt și nu se întreabă ce spun alții despre ei. Ca să-ți pui o asemenea întrebare, trebuie să crezi în reîncarnare. Priviți, ce au răspuns discipolii: “Unii spun că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau vreunul dintre profeți”. Cum poți spune că cineva este o anumită persoană care a trăit cu mult timp în urmă, dacă nu crezi în reîncarnare ? De ce oare, creștinii nu judecă ? Acestea sunt lucruri clare, științifice chiar. Cum a reușit Cuvier de la un simplu os, să reconstituie întregul schelet al unui animal, să determine exact dimensiunile acestuia ? Iar Karl Linné, botanistul, plecând de la o frunză putea reconstitui un copac, cu culori și dimensiuni ? Da, există o corespondență. De ce nu putem

face acest lucru și în cazul Evangheliilor, să restabilim adevărul după două, trei lucruri clare ? Trebuie să devenim savanți ca să o putem face ? Dar, cum oamenii nu sunt savanți de acest fel, nimic nu are importanță pentru ei. Iată cum din resturi se poate reconstitui o întreagă lume dispărută, despre care nu s-a scris în detaliu. Noi trebuie s-o redescoperim, iată ceea ce fac și eu, asemenea savanților de mai sus: îmi fac și eu munca mea. Veți vedea ce va ieși de aici.

“Dar voi, ce credeți voi ?” îi întreabă Iisus pe discipoli. “- Ești Hristos, fiul Domnului răspunseră ei”. “- Da nici sângele, nici carnea nu v-au revelat acestea, le spuse Iisus, ci Tatăl meu Ceresc care este în ochii voștri”. Da, dar ce se poate înțelege de aici ? Aceasta dovedește că reîncarnarea era cunoscută. Nici asta nu vă ajunge... Bine, mai am o bucată de oală spartă și asemenea arheologilor, vom încerca să restabilim viața istorică a popoarelor și țărilor cu ajutorul acestui fragment. Da, avem acest drept. Iată încă ceva care nu a avut importanță pentru creștini, dar pentru mine are valoarea aurului...

Altă dată, Iisus și discipolii s-au aflat în fața unui orb din naștere și discipolii îl întreabă: “Maestre, cine a păcătuit ca el să se nască orb, părinții lui sau el însuși ?” Putem pune asemenea întrebări absurde dacă nu credem în reîncarnare? Oare când ar fi putut păcătui acest om în pântecul mamei sale ? În ce cârciumă s-o fi dus el, în ce local de noapte ? Ce făcea el, cu ce s-a ocupat, pe cine a omorât ? Sau aceasta este o întrebare prostească, sau dimpotrivă, presupune credința într-o viață anterioară. Discipolii au întrebat de asemenea , dacă părinții lui nu au păcătuit pentru ca fiul lor să se nască orb. Da, căci discipolii lui Iisus au învățat după legea ebraică că fiecare anomalie, fiecare infirmitate sau nenorocire se datora unei încălcări a legilor, și adesea o persoană putea plăti pentru o alta și când cineva se afla într-un necaz sau nenorocire, nu se poate ști dacă el a păcătuit sau s-a sacrificat pentru un altul. Aceasta era o credință admisă de evrei. Tot ceea ce venea rău, era rezultatul unei încălcări a legilor. De aceea au întrebat discipolii, ei știind că un om nu se putea naște orb fără vreun motiv prealabil..., numai așa că-i place Domnului să-l facă orb, așa cum își închipuie creștinii ! Discipolii erau adulți, au cunoscut rabini, nu erau neștiutori. De ce i-ar fi ales Iisus ? Deci, punând această întrebare, ei au dovedit că noțiunile de dreptate și recompense existau, subînțelegând faptele dintr-o existență anterioară. Ceea ce îi derutează pe creștini este răspunsul lui Iisus. Eu am argument să vă povestesc exact conversația ce a avut-o și care nu a fost scrisă în Evangheliile; iată cum a răspuns Iisus: “Dragii mei, nici el și nici părinții lui nu au păcătuit, dar ca numele Domnului să fie slăvit, adică ca să-l pot vindeca eu pe acest orb, astfel ca toată lumea să creadă în mine după aceea, ceea ce înseamnă

că oamenii se pot salva”. Dar înainte de aceste vorbe, el a mai spus: “ Ascultați-mă bine. Ați fost învățați că există două categorii de oameni: unii care comit păcatele și sunt pedepsiți sau alții, care nu au păcătuit dar plătesc pentru alții, se sacrifică ca să poată evolua astfel. Dar, există și o a treia categorie, asupra căreia nu aveți nici o informație, o a treia categorie care și-a sfârșit evoluția, care este liberă și pe care nimeni nu o poate obliga să revină pe pământ. Adesea oamenii din această categorie coboară, acceptă orice boală, suferință sau infirmitate, chiar martinajul, deoarece ei doresc să-i ajute pe ceilalți”. Ei bine, acest orb din naștere făcea parte din a treia categorie. De aceea, Iisus a spus: “Nici el, nici părinții lui nu au păcătuit, el a coborât pe pământ cu această infirmitate, pentru ca să-l pot vindeca și ca toată lumea să creadă în mine”. Da, discipolii au înțeles acest lucru, încă o dovadă a reîncarnării.

Să presupunem că nu sunteți încă convinși. Mergem mai departe... Într-o zi, discipolii îi spun lui Iisus că Ioan Botezătorul a fost întemnițat, iar textul spune: “Iisus, aflând că Ioan a fost dat în vileag, s-a retras în Galileea”. De ce ni s-a oferit un asemenea detaliu care nu ne interesează deloc ? Dar, tocmai ceea ce pare ne semnificativ va deveni semnificativ imediat. După câțiva timp. Ioan Botezătorul a fost decapitat din ordinul lui Irod. Atunci Iisus le spuse discipolilor: “Ilie profetul, trebuia să vină, el a venit deja, nu l-au recunoscut și l-au tratat așa cum au vrut ei”. Iar textul completează: “Discipolii au înțeles că era vorba despre Ioan Botezătorul”. Ce dovadă mai grăitoare vreți ? Deci, este clar că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De altfel în Evangheliile, un înger îi apare lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, îl anunță faptul că soția sa Elisabeta va naște un fiu și spune: “El va merge înaintea Domnului cu spiritul și cu puterea lui Ilie”.

Acum să vedem cum a fost viața lui Ilie și să cunoaștem de ce i-a fost tăiat capul atunci când s-a reîncarnat ca Ioan Botezătorul. Este o poveste foarte interesantă. Ilie a fost un profet foarte puternic, avea puteri, credea în Dumnezeu. Ilie trăia pe timpul regelui Așab. Acesta s-a căsătorit cu Isabela, fata regelui Sidonului și din cauza ei el răspândea cultul lui Baal, zeul asirienilor, întreținând falși profeți. Ilie se prezintă în fața regelui Așab, ca să-i reproșeze acestuia infidelitatea față de Dumnezeu și îi spuse: “Nu va fi în acești ani nici rouă, nici ploaie, fără vrerea mea”. Apoi, la ordinul Domnului, Ilie se ascunde în munți, ca să scape de următorii regelui. Ilie s-a speriat de o femeie, da, chiar și profeții tremură în fața femeilor !... Da, am început și eu să amestec ceea ce este serios cu veselia !... Să ne amintim cazul fetei care, după ce și-a petrecut noaptea cu un tânăr, a fost întrebată de ziaristul ce îi lua interviul:

“Încercați să vă amintiți ce a fost !...” La capătul celor trei ani de secetă ce au bântuit țara și au adus atâta foamete, Ilie s-a prezentat din nou în fața regelui Așab. Imediat ce l-a văzut pe profet, regele l-a insultat și i-a reproșat lui Ilie că el este cauza nenorocirilor. “Nu, i-a răspuns profetul, tu ești cauza, căci l-ai părăsit pe Dumnezeu pentru Baal. Acum vom vedea cu adevărat, cine este Dumnezeu și cine este Baal. Ordonă adunarea tuturor profeților lui Baal pe muntele Carmel...” Când toți profeții s-au adunat, Ilie le spuse: “Acum, aduceți doi tauri, vom face două altare, unul pentru Baal și altul pentru Dumnezeu. Profeții îl vor invoca pe Baal iar eu îl voi invoca pe Dumnezeu. Dumnezeul care va răspunde prin foc va fi adevăratul Dumnezeu. Profeții începură invocațiile; de dimineață până seara ei spuneau “Baal, Baal, Baal... răspunde-ne...” Dar nici un răspuns nu veni, iar Ilie îi lua peste picior, spunându-le: “Strigați ceva mai tare, ca să vă audă, poate este ocupat cu altceva, doarme sau poate călătorește”. Profeții strigară mai tare și cum aveau noțiuni de magie, își crestară corpul cu cuțitul, sperând ca sângele care curgea astfel să poată atrage larvele și elementalii, iar acestea să aducă la rândul lor, focul pe altar. Dar, nimic nu se întâmplă. Atunci Ilie spuse: “Ajunge, aduceți-mi douăsprezece pietre”. Și cu aceste pietre, el construi un altar și săpă în jurul lui un șant; puse lemn peste pietre și peste lemn a așezat taurul sacrificat, tăiat în bucăți. Apoi a udat totul cu apă, a umplut și șanțul până sus. Acum totul fiind pregătit, Ilie invocă numele Domnului: “Doamne Dumnezeule, Dumnezeu a lui Abraham, al lui Isaac și al lui Israel, să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel că eu sunt sevitorul Tău și am făcut toate acestea prin cuvântul Tău”. Focul căzu din cer, atât de puternic încât devoră totul: n-a mai rămas nimic, nici animal, nici lemn, nici pietre, nici apă. Întreg poporul, speriat, recunoscă că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acel moment, Ilie mândru de Victoria sa, i-a condus pe cei 450 de profeți lângă un râu și le-a tăiat capul tuturor.

Iată de ce, el s-a așteptat la rândul său, să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a spus-o în grădina Ghetsimani când Petru s-a aruncat asupra servitorului Caifei, tăindu-i urechea: “Petru, bagă sabia în teacă, căci toți aceia care vor scoate sabia de sabie vor pieri”. Ori, într-o singură existență nu putem vedea mereu adevărul acestor cuvinte. Iar Ilie, cum a murit ? Nu numai că nu a fost masacrat, dar a fost transportat în Cer cu un car de foc.

Un minut de meditație.